

« — Защото туй ми е невъзможно; защото една постоянна самота е за мене една мъка толкось тежка щото не мож да се одържиш да не изговорих нѣколко думи, да не накарамъ съсѣдътъ си да отговори. И ако съсѣдътъ ми мълчи, ще говорих на желѣзата на прозорецътъ си, на могилицѣ, които сж отпрѣдъ ми, на птициѣ, които хвъркатъ.

« — *Дяволтъ!* и не щете ли да ми се обречете?

« — Нѣ! нѣ! нѣ! извикахъ азъ.

Той хвърли долу голѣмиятъ си купъ ключове, и повтори: « *Дяволтъ! дяволтъ!* » сѣтнѣ се просълзи и ме пригърнѣ.

« И какво! трѣбува ли да не бѣдѣ веке човѣкъ за тия *кучешки ключове!* Вашя милость сте това, каквото трѣбува да бѣдете, и азъ одобрявамъ, дѣто отказувате да се обречете за това, което неможете да одържите. Ще направихъ като васъ.»

Зехъ отъ долу ключоветѣ, и му ги подадохъ.

Рекохъ му: « Тия ключове не сж толкось *кучешки*, защото отъ капораль, дѣто сте, тѣ не можихъ да ви направихътѣ вѣпрѣ-вѣпрѣ.

« — И ако да вѣрувахъ, че е на тѣхната воля, повтори той, ще ги занесѣ на начялницитѣ си, и ще имъ рекѣ: Ако не щѣтъ да ми дадѣтъ други хлѣбъ, а нѣ хлѣбътъ на джелативнѣтъ, ще идѣ да просѣхъ.»

Извади отъ джебѣтъ си кърпата, отри си очитѣ, сѣтнѣ ги издигнѣ кѣдѣ небето, съсѣ скръстени рѣцѣ като да се моли. И азъ скръстихъ моитѣ, и се молахъ като него мълчишката. Той разбираше, че се моляхъ за него, както и азъ разбирахъ, че той се моли за мене.

Като си отиваше, каза ми ниско: « Когато ще говорите съсѣ контъ Оробони, нѣка бѣде колкото мо-